

— Φτάσαμε, εἶπε ἡ θεία Ἀγγελικὴ ἔμπρὸς στὴν ξεβαμμένη βυρσινιά πόρτα τοῦ παλαιικοῦ σπιτιοῦ μας.

Ἀνέβηκε τὰ εἴκοσι τέσσερα σκαλιά, ἀφοῦ ἔσταμάτησε γιὰ νὰ πάρῃ ἀνάσα οὔτε περισσότερο, οὔτε λιγώτερο ἀπὸ εἴκοσι τέσσερες φορές. Στὸ τελευταῖο σκαλοπάτι ἀναστέναξε μὲ κόπο, ἂν καὶ μὲ κάποια ὑπερηφάνεια ἀνάλογη μ' ἐκείνην, ποῦ αἰσθάνονται οἱ ἀλπινισταὶ ὅταν σκαρφαλώνουν στὰ ὕψη τῶν βουνῶν. Ἔπειτα, ἀργά, μὲ βῆμα τρομουλιάρικο, ποῦ ζητοῦσε μὲ ἀγῶνα τὴν ἰσορροπία, ἐπῆγε ὡς τὴν κάμαρά της, τὴν παλαιικὴ καὶ συμπαθητικὴ καθὼς κι' ἐκείνη, ὅπου ἓνα σιδερένιο κρεβάτι ἦτον τὸ κυριώτερο ἐπιπλο, καὶ ὅπου ἓνα καντῆλι κόκκινο ἔκαιγε ἀδιάκοπα ἔμπρὸς στῆς μαυρισμένες εἰκόνες τῆς Παρθένου, τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, ποῦ ἐκαβαλλίκευε ὑπερήφανα εὐκίνητον αἶτι.

Ἦτον ποῦ ἔκαμε νηστεία ἐδῶ καὶ πολλὲς ἡμέρες; Ἦ μήπως ἐπειδὴ εἶχε παύση πρὸ καιροῦ νὰ εἶνε νέα; Ἦ μήπως ἐπὶ τέλους ἡ συζήτησις γιὰ τὸ ἡλιακὸν σύστημα τὴν εἶχε ταράξῃ τόσο πολὺ; Δὲν ξέρω, ἀλλὰ ὕστερ' ἀπὸ ἓνα τέταρτο εἶδα τὴ θεία Ἀγγελικὴ σωριασμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.

— Δὲν εἶμαι καλά, παιδί μου, μοῦ εἶπε μὲ στυμμένη φωνή. Αἰσθάνομαι τὴν καρδιά μου ἄδεια... Ἔχω ζάλη καὶ ξέρεϊς... μοῦ φαίνεται πῶς ἡ γῆ γυρίζει αὐτὴ τὴ στιγμὴ...

— Γυρίζει πάντοτε, θεία Ἀγγελικὴ. Ὁ Γαλιλαῖος...

— Μπορεῖ νὰ ἔχῃ δίκιο, καλέ μου... Μὰ πῶς δὲν... τὸ εἶχα... νοιώσῃ... πρῆντερα... Πέτρο... κάνε μου... μιὰ λεμονάδα...

Ἐτρεξα στὴν κουζίνα, ὅπου ἀρχισα νὰ στίβω μὲ μανία ἓνα λεμόνι. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ, ἡ θεία Ἀγγελικὴ ἀποκτοῦσε πάλι τὴ δύναμί της ποῦ δὲν ἦτον καὶ πολὺ μεγάλῃ, ἐνῶ ἡ γῆ ἐγύριζε, ἐγύριζε ἀκούραστη σὰν ἓνα πορτοκάλι γύρω ἀπὸ μιὰ βελόνη....

(Παρίσι, 1912)

Α. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ

ΨΥΧΗ

Ἡ ὡμορφία σου, πεταλούδα, εἶναι μιὰ χαρὰ κρυφῆ, σὰν ψυχὴ πετᾶς καὶ φεύγεις μὲς τοῦ ἡλίου τὸ θεῖο φῶς. Καὶ ἡ δική σου περηφάνεια, ὦ ἀητέ, εἶναι μυστικὴ δύναμη, ὅπου τὴν νοιώθεις σὰν σὲ κρατῇ ὁ οὐρανός. Φίδι, πονηρὸ εἶσαι πνεῦμα. — Τί εἶσαι, ἀνθρώπινῃ ψυχῇ; τότε σέρνεσαι στὸ χῶμα, τότε φεύγεις φτερωτῇ.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ